

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

NÁLEZ

Ústavného súdu Slovenskej republiky

V mene Slovenskej republiky

II. ÚS 249/2012-53

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 18. apríla 2013 v senáte zloženom z predsedu Juraja Horvátha a zo sudcov Sergeja Kohuta a Lajosa Mészárosa prerokoval prijatú sťažnosť Ing. I. C., S., a Z. C., S., zastúpených A., s. r. o., B., vo veci namietaného porušenia čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd, ako aj čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd v konaní vedenom Najvyšším súdom Slovenskej republiky pod sp. zn. 5 Obdo 10/2011 a takto

r o z h o d o l :

1. Najvyšší súd Slovenskej republiky v konaní vedenom pod sp. zn. 5 Obdo 10/2011 **p o r u š i l** základné právo Ing. I. C. a Z. C. na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd, ako aj ich právo na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.

2. Uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 5 Obdo 10/2011 z 8. februára 2012 **z r u š u j e** a vec **v r a c i a** na ďalšie konanie.

3. Ing. I. C. a Z. C. priznáva náhradu trov právneho zastúpenia v sume 691,68 € (slovom šesťstodeväťdesiatjeden eur a šesťdesiatosem centov), ktorú je Najvyšší súd Slovenskej republiky povinný vyplatiť na účet A., s. r. o., B., do jedného mesiaca od právoplatnosti tohto nálezu.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Uznesením Ústavného súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) č. k. II. ÚS 249/2012-21 z 10. júla 2012 bola prijatá na ďalšie konanie sťažnosť Ing. I. C. (ďalej len „sťažovateľ“) a Z. C. (ďalej len „sťažovateľka“, spolu len „sťažovatelia“) vo veci namietaného porušenia čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd (ďalej len „listina“), ako aj čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) v konaní vedenom Najvyšším súdom Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) pod sp. zn. 5 Obdo 10/2011.

Podľa § 30 ods. 2 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) prerokoval ústavný súd túto vec na neverejnom zasadnutí, keďže sťažovatelia podaním zo 7. februára 2013 a tiež najvyšší súd vo vyjadrení z 24. januára 2013 vyslovili súhlas, aby sa upustilo od ústneho pojednávania. Ústavný súd vychádzal pritom z listinných dôkazov a vyjadrení nachádzajúcich sa v jeho spise.

Zo sťažnosti vyplýva, že sťažovatelia sa žalobou z 25. mája 2005 domáhali na Okresnom súde Banská Bystrica (ďalej len „okresný súd“) zaviazať spoločnosť S., s. r. o. (ďalej len „žalovaná“), zaplatiť 18 812,39 €. Nárok odôvodnili tým, že so žalovanou uzavreli 2 písomné kúpne zmluvy určujúce podmienky ich obchodných vzťahov a vzájomnej spolupráce a na ich základe dodávali žalovanej podľa jej objednávky tovar. Hoci sťažovatelia tovar žalovanej riadne dodali a hoci sa žalovaná zaviazala zaplatiť

v lehote 7 dní, resp. tak, ako to bolo uvedené v jednotlivých faktúrach, v skutočnosti sa žalovaná dostala so zaplatením do omeškania. Predmetom žaloby boli zmluvne dohodnuté úroky z omeškania, ktoré predstavovali 0,05 % z hodnoty fakturovanej čiastky za každý deň omeškania a 0,5 % za každý deň omeškania z hodnoty fakturovanej čiastky po 30 dňoch omeškania. Žalovaná v súdnom konaní namietala neprimeranosť takto dohodnutých úrokov z omeškania. Opierala sa pritom o judikatúru Ústavného súdu Českej republiky. Okresný súd sa s touto námietkou stotožnil a rozsudkom č. k. 63 Cb 82/05-365 z 26. marca 2010 zaviazal žalovanú zaplatiť sťažovateľovi 246,55 € a sťažovateľke 966,13 €. Sťažovatelia v podanom odvolaní namietali, že obsah kúpnych zmlúv bol vypracovaný žalovanou ako jej štandardná a rámcová kúpna zmluva, ktorú používala vo vzťahoch so svojimi obchodnými partnermi. Poukázali aj na možnosť odchyliť sa v rámci inštitútu zmluvnej voľnosti od zákonnej úpravy úrokov z omeškania. Rozsudkom Krajského súdu v Banskej Bystrici (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 41 Cob 190/2010 z 29. septembra 2010 bol rozsudok okresného súdu zmenený tak, že žalovaná je povinná zaplatiť sťažovateľovi 3 621,34 € a sťažovateľke 15 191,04 €. Krajský súd sa stotožnil s podstatou odvolacích námietok sťažovateľov. Na základe dovolania žalovanej uznesením najvyššieho súdu sp. zn. 5 Obdo 10/2011 z 8. februára 2012 boli rozsudky krajského súdu a okresného súdu zrušené a vec bola vrátená okresnému súdu na ďalšie konanie. Podľa najvyššieho súdu okresný súd nerozhodol o celom predmete konania, a preto nie je zrejmé, proti akému výroku podali sťažovatelia odvolanie. Rozsudok okresného súdu zamietajúci výrok neobsahoval. Krajský súd bol povinný toto pochybenie napraviť. Ďalej mal krajský súd pochybiť tým, že bez vykonania dokazovania alebo jeho zopakovania rozhodol o zmene rozsudku okresného súdu.

Podľa názoru sťažovateľov nemožno akceptovať najvyšším súdom ustálenú inú vadu konania majúcu za následok nesprávne rozhodnutie, ktorá má spočívať v tom, že krajský súd rozhodol bez nariadenia pojednávania. Krajský súd totiž nezmenil rozsudok okresného súdu z toho dôvodu, že by tento vychádzal z nesprávnych skutkových tvrdení, preto ani neprichádzalo do úvahy zopakovanie alebo doplnenie dokazovania. Krajský súd iba nesúhlasil s právnym záverom okresného súdu týkajúcim sa primeranosti výšky dohodnutej úrokovej sadzby.

Sťažovatelia nepovažujú za správny ani ten záver, podľa ktorého okresný súd nerozhodol o celom predmete konania, keď zaviazal žalovanú zaplatiť 246,55 €, resp. 966,13 €, pričom výrok o zamietnutí žaloby vo zvyšnej časti absentuje. V skutočnosti ide o zrejmu nesprávnosť, resp. chybu v písaní, ktorú by bolo možné odstrániť postupom podľa § 164 Občianskeho súdneho poriadku. Z odôvodnenia rozsudku okresného súdu je nesporné, že tento vo zvyšku uplatneného nároku mal v úmysle žalobu zamietnuť, pričom na pojednávaní zamietavú časť výroku skutočne aj vyhlásil. Na základe pochybenia tento výrok nebol prepísaný do zápisnice o pojednávaní a následne ani do rozsudku. Z odôvodnenia však vyplýva, že okresný súd zohľadňoval a zdôvodňoval aj chýbajúci výrok, len ho nezapísal.

Sťažovatelia ďalej namietajú, že hoci najvyšší súd bol podľa § 243c v spojení s § 79 ods. 4 Občianskeho súdneho poriadku povinný doručiť im dovolanie žalovanej, aby sa k nemu mohli vyjadriť, nestalo sa tak.

Sťažovatelia navrhujú vydať nález, ktorým by ústavný súd vyslovil porušenie označených článkov ústavy, listiny a dohovoru v konaní vedenom najvyšším súdom pod sp. zn. 5 Obdo 10/2011 s tým, aby uznesenie najvyššieho súdu z 8. februára 2012 bolo zrušené.

Z vyjadrenia predsedu najvyššieho súdu zastúpeného predsedom obdchodnoprávneho kolégia najvyššieho súdu č. k. KP 4/2012-45 (Nob 78/2012) z 24. januára 2013 doručeného ústavnému súdu 5. februára 2013 vyplýva, že postupom najvyššieho súdu a jeho uznesením k porušeniu práv označených sťažovateľmi nedošlo. Z odôvodnenia uznesenia najvyššieho súdu sp. zn. 5 Obdo 10/2011 z 8. februára 2012 je zrejmé, že okresný súd pri svojom rozhodovaní porušil zásadu povinného vyčerpania celého predmetu konania v súdnom rozhodnutí v zmysle § 152 ods. 2 Občianskeho súdneho poriadku, keď vyhovel žalobe len v časti a vo zvyšku o žalobe opomenul rozhodnúť (nevyhnutne túto časť mal zamietnuť). Toto pochybenie je samo osebe dôvodom na podanie odvolania. Hoci sa sťažovatelia s rozsudkom neuspokojili, nepodali však návrh na doplnenie rozsudku (§ 166 Občianskeho súdneho poriadku), ale podali odvolanie napriek tomu, že zamietavý výrok v rozsudku

okresného súdu absentoval. Toto závažné procesné pochybenie nechal bez povšimnutia krajský súd a preskúmaval výrok, ktorý v rozsudku nebol. Vzhľadom na závažné procesné pochybenie okresného súdu a krajského súdu najvyšší súd ich rozsudky zrušil a vec vrátil okresnému súdu na ďalšie konanie. V nadväznosti na uvedené skutočnosti najvyšší súd zastáva názor, že medzi jeho napadnutým uznesením a namietaným porušením základných práv podľa ústavy a dohovoru neexistuje taká spojitosť, ktorá by umožňovala záver o ich porušovaní.

Z repliky právneho zástupcu sťažovateľov zo 7. februára 2013 doručenej ústavnému súdu 11. februára 2013 vyplýva, že sťažovatelia nesúhlasia s argumentáciou najvyššieho súdu a trvajú na tom, že došlo k porušeniu označených práv v súvislostiach, ktoré už predtým v sťažnosti uviedli. Zároveň vyčíslujú náhradu trov právneho zastúpenia advokátom v čiastke 516,70 €.

Ústavný súd doručil sťažnosť, uznesenie č. k. II. ÚS 249/2012-21 z 10. júla 2012, vyjadrenie najvyššieho súdu a repliku sťažovateľov aj žalovanej s tým, aby sa aj ona mohla vyjadriť vo veci samej, keďže rozhodnutím ústavného súdu môže byť dotknutá vo svojich právach.

Z vyjadrenia žalovanej zastúpenej advokátkou JUDr. Ľ. B., B., z 25. februára 2013 doručeného ústavnému súdu 28. februára 2013 vyplýva, že tvrdenie sťažovateľov, podľa ktorého im mohla nesprávnym postupom všeobecných súdov vzniknúť ujma, sa absolútne nezakladá na pravde, a to z dôvodu, že ku dňu podania sťažnosti ústavnému súdu im boli zo strany žalovanej v celom rozsahu uhradené sumy priznané rozsudkom krajského súdu sp. zn. 41 Cob 190/2010. Sťažovatelia vedome zatajili skutočnosť, že ich nároky boli v celej výške exekučne uspokojené. Týmto konaním spochybnili svoj zámer dosiahnuť spravodlivé súdne konanie a rozhodnutie bez zbytočných prietáhov. Sťažnosť treba preto považovať za neopodstatnenú.

Z repliky právneho zástupcu sťažovateľov z 11. marca 2013 doručenej ústavnému súdu 14. marca 2013 predovšetkým vyplýva, že žalovaná nie je účastníčkou konania vedeného ústavným súdom, a preto na jej vyjadrenie ako dotknutej osoby nie je možné

v tomto konaní prihliadať. Pre prípad, že by sa ústavný súd s touto argumentáciou nestotožnil, treba uviesť, že žalovaná sa vôbec nevysporiadala s argumentáciou sťažovateľov, a to najmä so skutočnosťou, že dovolanie žalovanej im nebolo doručené. Okolnosť, že sťažovateľom bola žalovaná suma uhradená, nemá žiadnu relevanciu na posúdenie, či došlo k porušeniu označených práv sťažovateľov zo strany najvyššieho súdu. Za spísanie repliky požadujú ďalších 174,95 € ako náhradu trov právneho zastúpenia.

II.

Z uznesenia najvyššieho súdu sp. zn. 5 Obdo 10/2011 z 8. februára 2012 vyplýva, že ním boli zrušené rozsudky krajského súdu č. k. 41 Cob 190/2010-420 z 29. septembra 2010 a okresného súdu č. k. 63 Cb 82/2005-365 z 26. marca 2010 a vec bola vrátená okresnému súdu na ďalšie konanie. Podľa názoru najvyššieho súdu účastníkom konania bola postupom okresného súdu a krajského súdu odňatá možnosť konať pred súdom v zmysle § 237 písm. f) Občianskeho súdneho poriadku. Stalo sa tak preto, že hoci okresný súd priznal sťažovateľom sumy 246,55 €, ako aj 966,13 €, žiadny iný výrok týkajúci sa zvyšnej časti žaloby rozsudok okresného súdu neobsahuje. Rozhodlo sa teda len o sume 1 212,74 €, nie však o zvyšnej časti uplatneného nároku, teda o sume 17 599,65 €. Táto skutočnosť nie je zrejماً ani z obsahu odôvodnenia rozsudku okresného súdu. Nemôže ísť ani o zrejماً nesprávnosť, príp. chybu v písaní, ktorá by sa dala odstrániť postupom podľa § 164 Občianskeho súdneho poriadku, keďže aj zo zápisnice o pojednávaní, na ktorom bol rozsudok vyhlásený, je zrejماً, že okresný súd nerozhodol o zvyšnej časti uplatneného nároku. Preto nie je ani zrejماً, proti akému výroku rozsudku okresného súdu podali sťažovatelia odvolanie. Krajský súd odvolaniu sťažovateľov vyhovel, avšak bez toho, aby uvedené pochybenie okresného súdu napravil. Tým, že krajský súd bez vykonania dokazovania alebo jeho zopakovania rozhodol o zmene rozsudku okresného súdu, došlo k inej vade konania, ktorá mala za následok nesprávne rozhodnutie vo veci v zmysle § 241 ods. 2 písm. b) Občianskeho súdneho poriadku. Okresný súd pri svojom rozhodovaní vychádzal z iných skutkových zistení ako krajský súd. Pokiaľ bol krajský súd toho názoru, že okresný súd vec nesprávne posúdil a vychádzal z nesprávnych skutkových zistení, mal odvolanie prerokovať na pojednávaní a opätovne na ňom vykonať potrebné dôkazy, príp. doplniť dokazovanie a vo veci rozhodnúť.

Zo spisu okresného súdu sp. zn. 63 Cb 82/2005, ktorý si ústavný súd zadovážil, vyplýva, že okresný súd doručoval dovolanie žalovanej advokátskej kancelárii, ktorá predtým zastupovala sťažovateľov v právoplatne skončenom konaní vedenom okresným súdom pod sp. zn. 63 Cb 82/2005. Zásielka však bola vrátená okresnému súdu s tým, že adresát nebol zastihnutý a zásielku si následne nevyzdvihol. Zistiteľné je aj to, že dovolanie žalovanej nebolo doručované priamo sťažovateľom.

III.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa čl. 127 ods. 2 ústavy ak ústavný súd vyhovie sťažnosti, svojím rozhodnutím vysloví, že právoplatným rozhodnutím, opatrením alebo iným zásahom boli porušené práva alebo slobody podľa odseku 1, a zruší také rozhodnutie, opatrenie alebo iný zásah. Ak porušenie práv alebo slobôd podľa odseku 1 vzniklo nečinnosťou, ústavný súd môže prikázať, aby ten, kto tieto práva alebo slobody porušil, vo veci konal. Ústavný súd môže zároveň vec vrátiť na ďalšie konanie, zakázať pokračovanie v porušovaní základných práv a slobôd alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, alebo ak je to možné, prikázať, aby ten, kto porušil práva alebo slobody podľa odseku 1, obnovil stav pred porušením.

Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

Podľa čl. 36 ods. 1 listiny každý sa môže domáhať ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v určených prípadoch na inom orgáne.

Podľa čl. 6 ods. 1 prvej vety dohovoru každý má právo na to, aby jeho vec bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch alebo o akomkoľvek trestnom čine, z ktorého je obvinený.

Podľa konštantnej judikatúry ústavný súd nie je súčasťou systému všeobecných súdov, ale podľa čl. 124 ústavy je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti. Pri uplatňovaní tejto právomoci ústavný súd nie je oprávnený preskúmať a posudzovať ani právne názory všeobecného súdu, ani jeho posúdenie skutkovej otázky. Úlohou ústavného súdu totiž nie je zastupovať všeobecné súdy, ktorým predovšetkým prislúcha interpretácia a aplikácia zákonov. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou o ľudských právach a základných slobodách. Posúdenie vecí všeobecným súdom sa môže stať predmetom kritiky zo strany ústavného súdu iba v prípade, ak by závery, ktorými sa všeobecný súd vo svojom rozhodovaní riadil, boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne. O arbitrárnosti (svojevôli) pri výklade a aplikácii zákonného predpisu všeobecným súdom by bolo možné uvažovať len v prípade, ak by sa tento natolko odchýlil od znenia príslušných ustanovení, že by zásadne poprel ich účel a význam (mutatis mutandis I. ÚS 115/02, I. ÚS 12/05, I. ÚS 352/06).

Sťažovatelia považujú za hlavnú námietku skutočnosť, že dovolanie, ktoré proti rozsudku krajského súdu podala žalovaná, im nebolo nikdy doručené, a preto najvyšší súd rozhodol o dovolaní bez toho, aby sťažovatelia mali možnosť sa k podanému dovolaniu vyjadriť.

Najvyšší súd a žalovaná sa vo svojich vyjadreniach touto námietkou sťažovateľov explicitne nezaoberali a nereagovali na ňu.

Z pohľadu ústavného súdu je najprv potrebné konštatovať, že podľa obsahu spisu okresného súdu tento síce doručoval dovolanie žalovanej, avšak sa ho pokúšal doručiť advokátskej kancelárii, ktorá predtým až do právoplatného skončenia konania zastupovala sťažovateľov. Zásielka bola okresnému súdu vrátená ako nedoručená s tým, že adresát nebol

zastihnutý a zásielku si následne nevyzdvihol. Zo spisu vyplýva aj to, že dovolanie žalovanej nebolo doručované priamo sťažovateľom.

Za daného stavu treba prisvedčiť sťažovateľom, podľa ktorých dovolanie žalovanej im doručené nebolo. Advokát, ktorý sťažovateľov zastupoval v prvostupňovom a odvolacom konaní, už nemal legitimáciu na zastupovanie v dovolacom konaní, keďže jeho poverenie sa skončilo právoplatnosťou rozsudku krajského súdu, pričom nové splnomocnenie na zastupovanie sťažovateľov v dovolacom konaní predložené nebolo. Práve preto pokus okresného súdu doručiť dovolanie právnomu zástupcovi treba považovať za irelevantné a nie je potrebné ani skúmať, či nastali prípadne účinky náhradného doručenia v dôsledku toho, že právny zástupca nebol poštovým doručovateľom zastihnutý a v odbernej lehote zásielku neprevzal.

Z judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva vyplýva, že princíp rovnosti zbraní, ako jeden z prvkov širšej koncepcie spravodlivého konania vyžaduje, aby každému účastníkovi bola daná primeraná možnosť predniesť svoj prípad za podmienok, ktoré ju neumiestnia do zjavnej nevýhody voči jej protistrane. Okrem tejto požiadavky zahŕňa koncepcia spravodlivého konania právo na kontradiktórne konanie, podľa ktorého účastníci musia mať možnosť nielen byť oboznámení s dôkazmi potrebnými na to, aby ich návrh bol úspešný, ale taktiež musia mať vedomosť o všetkých predložených dôkazoch a stanoviskách a vyjadriť sa k nim na účely ovplyvnenia rozhodnutia súdu. Napokon je podstatné, že konkrétny dopad nedoručeného stanoviska na rozhodnutie súdu je iba málo dôležitý, pretože je na účastníkoch konania, aby posúdili, či sa budú, alebo nebudú k dokumentu vyjadrovať. Výnimkou je iba situácia, keď by udelenie takýchto práv a možností nemalo žiaden vplyv na výsledok konania, lebo prijatý právny prístup nebol predmetom diskusie (za mnohé ďalšie Ringier Axel Springer Slovakia, a. s., proti Slovenskej republike, odseky 84 – 90, zhodne aj napr. I. ÚS 230/03).

Spomínanou výnimkou by bola napr. situácia, keby dovolanie bolo odmietnuté ako oneskorene podané, teda najvyšší súd by sa meritom dovolania vôbec nezaoberal.

Možno urobiť záver v tom zmysle, že meritórnym rozhodnutím o dovolaní, ktoré bolo vydané bez toho, aby bolo dovolanie sťažovateľom doručené s možnosťou vyjadriť sa k nemu, došlo k porušeniu základného práva sťažovateľov na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 36 ods. 1 listiny, ako aj ich práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru (bod 1 výroku nálezu).

Podľa § 56 ods. 2 prvej vety zákona o ústavnom súde ak sa základné právo alebo sloboda porušili rozhodnutím alebo opatrením, ústavný súd také rozhodnutie alebo opatrenie zruší.

Podľa § 56 ods. 3 písm. b) zákona o ústavnom súde ak ústavný súd sťažnosti vyhovie, môže vrátiť vec na ďalšie konanie.

V zmysle citovaných ustanovení ústavný súd zrušil uznesenie najvyššieho súdu sp. zn. 5 Obdo 10/2011 z 8. februára 2012 a vec vrátil na ďalšie konanie (bod 2 výroku nálezu).

O vrátení veci na ďalšie konanie rozhodol ústavný súd aj napriek tomu, že sťažovatelia sa vydania takéhoto výroku nedomáhali. Citované ustanovenie § 56 ods. 3 písm. b) zákona o ústavnom súde dáva totiž ústavnému súdu možnosť rozhodnúť o vrátení veci na ďalšie konanie aj bez výslovného návrhu účastníka konania.

V ďalšom konaní bude najvyšší súd viazaný už uvedeným právnym názorom ústavného súdu. Zároveň bude jeho povinnosťou opätovne posúdiť v rámci dovolacieho konania aj ďalšie uplatnené námietky sťažovateľov, a to potom, ako sťažovatelia dostanú možnosť po doručení dovolania sa vo veci vyjadriť (námietka neexistencie inej vady konania spočívajúcej v tom, že krajský súd rozhodol bez nariadenia pojednávania, ako aj námietka vyvracajúca, že by nebolo rozhodnuté o celom predmete konania).

Sťažovatelia požadovali priznať náhradu trov právneho zastúpenia advokátom vo výške 691,75 €.

Ústavný súd im priznal sumu 691,68 €, a to za dva úkony právnych služieb v roku 2012 (prevzatie a príprava zastupovania a sťažnosť) po 63,58 € pre každého zo sťažovateľov za každý z týchto úkonov (§ 13 ods. 2 vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v znení neskorších predpisov), ako aj za dva úkony v roku 2013 (replika na vyjadrenie najvyššieho súdu, replika na vyjadrenie žalovanej) po 65,08 € pre každého zo sťažovateľov za každý z týchto úkonov. Ústavný súd priznal tiež režijný paušál štyrikrát po 7,63 € a štyrikrát po 7,81 € a napokon priznal na dani z pridanej hodnoty čiastku 115,28 € (bod 3 výroku nálezu).

Z uvedených dôvodov ústavný súd rozhodol tak, ako to vyplýva z výrokovej časti tohto rozhodnutia.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 18. apríla 2013